63Az 9/2012-30

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní JUDr. Bohuslavou Drahošovou v právní věci žalobce: **M. A. B.,** státní příslušnost Senegal, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, Praha 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2012 č.j. OAM-359/ZA-ZA14-P12-2011, **ve věci mezinárodní ochrany**,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 10.8.2012 č.j. OAM-359/ZA-ZA14-P12-2011, které žalobce napadl žalobou ze dne 7.9.2012, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a/ a § 14b/ zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákona o azylu), když správní orgán na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného a vrácení věci žalovanému k dalšímu

řízení. V žalobě uvedl, že správní orgán porušil § 2 odst. 1 zákona č. 500/2004, neboť nepostupoval v souladu se zákony a ostatními předpisy, § 3 téhož zákona, neboť nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu, § 50 odst. 2 a 3, 4, když nezjistil všechny rozhodné okolnosti a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci a napadené rozhodnutí tak nelze považovat za přesvědčivé, správní orgán nepřihlížel ke všemu, co v průběhu řízení vyšlo najevo a § 52 a 68 odst. 3, když neprovedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci a ve svém odůvodnění neuvedl dostatečně, jakými úvahami byl veden při hodnocení podkladů a výkladu ustanovení zákona o azylu. Dále uvedl, že žalovaný porušil ust. § 12 písm. a) a b), § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu.

Uvedl, že s napadeným rozhodnutím nesouhlasí a považuje je za nezákonné a zároveň za nepřiměřené a nesprávné. Namítal, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné.

Poté, co usnesením ze dne 1.10.2012 č.j. 63Az 9/2012-11 byl žalobce vyzván k odstranění vad žaloby a doplnění žalobních bodů, podáním ze dne 29.10.2012 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí, přičemž uvedl, že opustil zemi původu v utajení ve vlaku, kterým se dostal na Mali a pak jel autobusem do Nigérie, kde získal slovenské vízum. Následně odletěl z Mali na Slovensko, odkud se v utajení v kamionu dostal do České republiky. Jedná se o jeho třetí žádost.

Uvedl, že podstatou jeho tvrzení o pronásledování za uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) je fakt, že jeho otec se v zemi původu výrazně politicky angažoval, a to do jednání proti tamějším rebelům z Casamanca. Potíže s rebely mají politicky podtext. Přesto, že on sám se nikdy přímo politicky neangažoval, jeho jméno je právě z důvodu angažovanosti jeho otce známé. Jeho potíže tedy nejsou přímo politické, ale nepřímo určitě, jelikož právě z důvodu odporu jeho otce vůči rebelům došlo k vyvraždění celé jeho rodiny. Jeho otec jej v osudný den předem upozornil na to, ať raději nechodí domů a uteče. I přesto zůstal ve městě. Pak se již dověděl od ostatních lidí, že byla vyvražděna celá jeho rodina. Hned následující den odjel na Mali.

Ač nebyl ve vlasti politicky aktivní, důvod jeho útěků tkvěl v tom, že rebelové jej za představitele opozice v souvislosti s aktivitami jeho otce považovali a nadále považují. Odkazoval na znění Kvalifikační směrnice články 9, 10, rozhodnutí NSS č.j. 2Azs 45/2008-74 ze dne 13.8.2008, 8Azs 1/2011, 6Azs 235/2004 ze dne 25.12.2005.

Namítal, že ozbrojení bojovníci nejsou roztroušeni jenom v regionu oblasti Casamanca, ale mají své spojence také v jiných částech země, mají své lidi také mezi příslušníky policie či jiných orgánů. To, že samy státní orgány navenek působí dojmem, že danou situaci chtějí řešit, neodpovídá jejich jednání, jelikož nepokoje a zabíjení nadále trvají. Jejich tvrzení, že danou situaci chtějí řešit taktéž nevypovídá o tom, že každé osobě, která se cítí ohrožena, poskytnou pomoc. Svou situaci tedy

nemohl řešit ani vnitřním přesídlením. Žil by v neustálém strachu, že bude odhalen, dopaden a stihne jej stejný osud jako jeho rodinu.

Uvedl, že žádná podstatná část území není rebely ovládána přímo, de facto je však jejich působení, a to především plošně v dané oblasti Casamanca natolik dlouhodobé a intenzivní, že je lze považovat za původce pronásledování. Stát není schopen zajistit a poskytnout ochranu před takovýmto pronásledováním nebo před vážnou újmou, která mu v zemi původu hrozí. Odkázal na čl. 7 bod 2 Kvalifikační směrnice. Uvedl, že orgány státu jeho původu mu nemůžou zajistit a poskytnout dostatečnou ochranu a pomoc před pronásledováním, kterému je vystaven. Dále uvedl, že nepochybně splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany ve formě doplňkové ochrany. Opustil svou zemi původu z důvodu obav z pronásledování a vážné újmy, přičemž v případě, že by obavy, které ho k opuštění země původu vedly, neměl, nebyl by ani zemi původu opustil a nežádal by o udělení mezinárodní ochrany v České republice. V jeho případě možnost přesídlení v zemi původu není dostupná ani vhodná. Je názoru, že nucený návratem do země původu by mu hrozilo vážné nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu.

Správní orgán dle jeho názoru nesprávně posoudil jeho rodinnou a soukromou situaci. V České republice žije již 15 let a již téměř rok a půl bydlí ve společné domácnosti se svou partnerkou slečnou R., a proto by jeho vycestováním došlo k porušení mezinárodních závazků České republice, a to konkrétně Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod čl. 8. Odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva. Se slečnou R. pobývá již od června 2011 a jejich vztah není účelový, čemuž dalo za pravdu také Ředitelství služby cizinecké policie, které v lednu 2012 vydalo nové rozhodnutí ve věci správního vyhoštění, dle kterého byla platnost rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 22.11.2008 zrušena. Jejich vztah plně podporují rodiče jeho partnerky, kterou považuje za svou novou rodinu. Se slečnou R. plánují společnou budoucnost. Jeho nucený odchod by nepředstavoval jenom zásah do jeho práv, ale též do práv na rodinný a soukromý život jeho partnerky. Na území ČR již pobývá více než 10 let, mluví také česky a je plně integrovaný. V zemi původu již nemá žádnou rodinu, jelikož ta byla vyvražděna ani žádné jiné blízké osoby. Pokud žalovaný v rozhodnutí uvedl, že může k legalizaci svého pobytu na území ČR využit instrumentů, které mu poskytuje zákon o pobytu cizinců, pak tyto argumenty nejsou konkrétní a není mu zcela jasno, jakým způsobem může svůj pobyt na území ČR legalizovat.

Namítal, že žalovaný správní orgán se s mezinárodními závazky, kterými je Česká republika vázána, nevypořádal, neprovedl řádné šetření a nepřistoupil ani k výslechu jeho partnerky. Také se nezabýval tím, čemu by byla jeho partnerka vystavena v jeho zemi původu, kdyby byl nucen vycestovat a ona by se rozhodla jej následovat. Namítal, že rozhodnutí žalovaného je s ohledem na závazky pro něj vyplývající z mezinárodních smluv zcela nedostatečné a žádným způsobem nereflektuje konkrétní situaci, ve které se nachází a podstatu jeho rodinného a soukromého života na území ČR.

V písemném vyjádření k žalobě ze dne 14.11.2012 žalovaný uvedl, že při hodnocení podání vycházel především z vlastních tvrzení žalobce sdělených v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, z nichž bylo zjištěno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je opakovaná žádost, protože se obává návratu do Senegalu, neboť se v jeho vlasti mají odehrávat rebelie. Dále sdělil, že chce v ČR žít se svoji přítelkyní.

Žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem a současně s nimi nesouhlasil. Odkázal na obsah správního spisu, zejména na vlastní žádost o udělení azylu, použité informace o zemi původu, výpovědi žalobce a na vydané rozhodnutí. Konstatoval, že současná žádost je v případě žadatele v pořadí již jeho třetí žádostí o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Předchozí dvě žádosti byly opakovaně vyřízeny v tom smyslu, že žadateli nebyla udělena některá z forem mezinárodní ochrany. Případem žalobce se řádně zabýval i v tomto třetím řízení. Posoudil jeho případ individuálně a jeho výpovědi porovnal s dostatečným množstvím aktuálních informací o zemi původu. Žalobce měl možnost se před vydáním rozhodnutí s obsahem těchto zpráv seznámit, vyjádřit se k nim a navrhnout doplnění. Dle názoru žalovaného ze všech podkladů je zřejmé, že závěry, které učinil, jsou správné a rozhodnutí správního orgánu vychází z řádně zjištěného skutkového stavu věci. Žalovaný nedospěl k závěru, že by bylo možné žalobci udělit mezinárodní ochranu ve smyslu ust. § 12, § 13 a § 14 zákona o azylu. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Opakoval, že informace o zemi původu použité a citované v napadeném rozhodnutí vylučují žalobcovy odůvodněné obavy z pronásledování a tvrzení ze žaloby, že kdekoliv v zemi původu je ohrožen na životě ze strany rebelů, nelze považovat za opodstatněné ve světle těchto informací a ve spojitosti s jeho různými výpověďmi a předešlými žádostmi o azyl, které ani v jednom případě nepotvrdily splnění podmínek k udělení azylu či doplňkové ochrany. Žalovaný správní orgán dodal, že právní úpravu pobytu cizinců na území ČR obsahu zákon č. 326/1999 Sb., jehož institutu mohl žadatel k legálnímu pobytu využít efektivněji.

Žalovaný odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyjádřený v rozsudku ze dne 28.11.2008 sp. zn. 5Azs 46/2008, usnesení sp. zn. 2Azs 66/2008, rozsudky ze dne 28.11.2008 č.j. 5Azs 46/2008-71, ze dne 11.6.2009 č.j. 9Azs 5/2009-65 , usnesení sp. zn. 1Azs 5/2011 ze dne 28.4.2011.

Žalovaný dále uvedl, že se domnívá, že se řádně vypořádal se skutečnostmi tvrzemi žalobcem v odůvodnění doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a a § 14b zákona o azylu a neshledal, že by v jeho případě byly dány důvody pro jejich udělení. Případ žalobce hodnotil individuálně a zhodnotil jim předložené údaje jak detailně, tak v souvislostech a nebylo zjištěno, že by mu hrozila vážná újma ve smyslu výše uvedených ustanovení. Dle názoru žalovaného přijaté řešení odpovídá okolnostem případu.

Navrhoval, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

II.

Krajský soud vycházel z napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 10.8.2012 č.j. OAM-359/ZA-ZA14-P12-2011 a z připojeného správního spisu žalovaného téhož čísla jednacího. Při řízení o žalobě žalobce vycházel přitom krajský soud z ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb. soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a ze skutkového a právního stavu, který tu byl dán v době rozhodování žalovaného (ust. § 75 s. ř. s.).

Krajský soud tak zjistil, že:

- v žádosti o udělení mezinárodní ochrany, sepsané žalobcem vlastní rukou dne 2.12.2011 a v žádosti sepsané Odborem azylové a migrační politiky, pracoviště Zastávka u Brna téhož dne žalobce uvedl, že žádá o udělení mezinárodní ochrany z důvodu, že posledních 15 let před podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany se zdržoval v ČR. Má vzdělání základní. Vlast opustil kvůli rebelii a násilí v zemi. On ani nikdo z rodiny není členem žádné politické strany, ani jiné organizace, a nikdy nebyl. Ze Senegalu jel vlakem do Mali, odtud autobusem do Nigérie, tam obdržel slovenské vízum, z Nigérie autobusem do Mali, z Mali letadlem na Slovensko. Odtud se dostal do ČR za pomocí převaděče v kamionu. Cestoval do Paříže kvůli vydání cestovního pasu. V ČR má přítelkyni, kterou miluje, a proto tady chce žít. O udělení mezinárodní ochrany žádal i v předchozí době. V ČR bylo proti němu vedeno trestní stíhání, asi v r. 2001-2002 byl zproštěn viny. V případě návratu do vlasti tam nemá žádné vazby. Pokračují tam rebelie a násilnosti.

K žádosti psané vlastní rukou připojil tyto doklady:

- protokol o výslechu účastníka správního řízení K. R., který sepsala Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie Praha 3 dne 22.11.2011. Jmenovaná uvedla, že je svobodná, její přítel se jmenuje A. B.M. Seznámili se počátkem dubna 2011 v Paláci Akropolis na Žižkově (klub). Přítel v té době bydlel na ubytovně, začali se scházet a od června 2011 bydlí spolu. Zprvu mluvili spíše anglicky, později přešli na češtinu, když přítel umí česky. Přítel nemá zaměstnání. Rodinu přítele nezná. Se svým přítelem mají společné přátele. Hraje v kapele, která se jmenuje Racoońs. Přítel sleduje aktuální dění, jiné koníčky nemá. Chtěli by uzavřít sňatek. Vyhoštění druha by nepřiměřeným způsobem zasáhlo do jejího soukromého a rodinného života. Pokud přítel nebude moci legálně pracovat, bude ho muset živit. Nemůže plnohodnotně studovat, a to zasahuje do jejího soukromého života.

- protokol o výslechu účastníka správního řízení A. B.M., který sepsala Policie ČR, ředitelství služby cizinecké policie Praha 3 dne 22.11.2011, který uvedl, že jeho partnerkou je K. R., se kterou se seznámili v r. 2011. Přítelkyně našla byt, do kterého se nastěhovali. Dorozumívají se česky a anglicky. Má základní vzdělání, střední školu nedokončil. On práci nemá, občas si přivydělává na brigádě. Z brigád mívá 500-1.000,- Kč, jinak mu peníze posílá kamarád. Rodinu přítelkyně nezná. Rodina přítelkyně bydlí v Pardubicích. Nájemné za byt, který

užívají s přítelkyní, činí cca 11.000,- Kč, zvlášť se platí elektřina, voda a jiné. Jeho družka vyřizuje placení nájemného. Kdo má peníze, ten koupí jídlo a jiné potřebné věci. Přítelkyni si chce vzít za manželku, chtěli by děti. Chtěl by zde žít legálně a pracovat.

- Partnerskou dohodu, kterou žalobce a K. R. uzavřeli 1.6.2011, dle které mimo jiné v majetkových vztazích nesouvisejících s vedením společné domácnosti vystupují druh a družka samostatně a jsou oprávněni zavazovat se výlučně svým jménem.

- nájemní smlouvu ze dne 6.6.2011 uzavřenou mezi pronajímatelem R. V. a K. R., jejímž předmětem byl pronájem bytu na adrese H. 60, P. 3 (nájemné činí 10.000,- Kč, zálohy na služby 900,- Kč).

- Do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 8.12.2011, sepsaného odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště Zastávka žalobce uvedl, že chce, aby u pohovoru byl přítomen jeho právní zástupce. Dne 21.12.2011 pak žalobce do protokolu uvedl, že se dostal na mezinárodní území jenom v rámci letiště v Praze, a to bylo po obou odmítnutích jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Po posledním řízení byl deportován na letiště. Nechtěl ČR opustit a kapitán letadla jej odmítl vzít na palubu. Měl být deportován do Senegalu. Je stále na území ČR. Kdyby se vrátil do Senegalu, zbili by jej a uvrhli do vězení, neboť v Senegalu není bezpečno, jsou tam násilné rebelie. Nechce riskovat, že by už po návratu nemohl znovu opustit zemi. Jako důkaz, že se k němu v zemi původu chovali násilně, má jizvu na noze. Je informován o tom, co se děje v zemi původu, když se často dívá na francouzský kanál TV5. Hlavní osobní důvod, proč chce zůstat v ČR, je jeho přítelkyně. Rodinu své přítelkyně osobně zatím nezná, ale často o nich slýchá. Když přítelkyně jim volá, získává o nich od ní informace. Peníze mu posílají buď přátelé z Francie a Anglie, ale též často mívá brigády, jako jsou např. pomocné zednické práce. Jeho přítelkyně studuje vysokou školu, pracuje také v kavárně a čajovně. Partnerskou dohodu uzavřeli, protože přítelkyně jej miluje a on ji také. Napsal ji právník S.. V ČR před seznámením se současnou přítelkyní žil většinou se svými přítelkyněmi. Všechny byly Češky. Až současná přítelkyně jej miluje tak, že chtějí založit společnou budoucnost.

- do protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany na území ČR ze dne 7.5.2012, sepsaného odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště OAMP Praha-Letná žalobce uvedl, že důvod, proč žádal o azyl, je politický problém a problém s rebely. Tento problém trvá již 12 let, nemůže se vrátit. Konflikt se týká povstalců v oblasti Casamanca. Tito lidé se pohybují na celém území a je lepší odjet. Poslední volby v Senegalu proběhly demokraticky. Jeho otec byl proti rebelům. Zabili jeho otce a matku, proto utekl. Chce zde zůstat se svojí přítelkyní slečnou R. Odešel, protože byl ohrožován. Když se vrátí, tak jej zabijí. Zabili jeho otce a matku. Jeho otec byl proti rebelům. Napadli je, když zrovna nebyl doma. Neví, v kterém roce byl otec zabit. Stejnou noc, kdy zabili otce a matku, utekl ze země. Během pobytu

v zahraničí kontaktoval zastupitelský úřad ve vlasti, zařídil si nový cestovní doklad. Byl si pro něj v Paříži.

- rozhodnutím žalovaného ze dne 10.8.2012 č.j. OAM-359/ZA-ZA14-P12-2011, žalobci nebyla udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, když správní orgán na základě provedeného správního řízení shledal, že žalobce nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu dle citovaných ustanovení.

V odůvodnění rozhodnutí žalovaný správní orgán konstatoval předchozí průběh správního řízení, citoval text ust. § 28 odst. 1 zákona o azylu, § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu.

Správní orgán mimo jiné konstatoval, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Nedospěl k závěru, že jmenovaný je pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu. Po provedeném řízení nedošel k závěru, že by mohl ve své vlasti pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodu uvedených v § 12 písm. b) zákon a o azylu.

Žalovaný uvedl, že žadatel ve své žádosti uvedl, že by v případě návratu do vlasti byl uvězněn a zabit. Všechny svoje potíže svaloval na rebely z oblasti Casamanca, kteří měli zabít jeho rodinu. Konstatoval, že tvrzené výpovědi v současném řízení a v řízeních předchozích obsahují závažné rozpory. Žadatel ve své současné žádosti sděloval zcela jiné důvody, které ho donutily odjet z vlasti, než jak vypovídal v žádosti minulé. V současné žádosti sdělil, že nikdy nebyl členem politické strany, ale v žádosti minulé sdělil, že byl členem politické strany PDS. Dříve vypovídal, že jeho potíže jsou politické, ale v pohovoru ze dne 7.5.2012 uvedl, že jeho potíže se politiky netýkají a k posledním senegalským volbám uvedl, že byly demokratické. Veškerými politickými a bezpečnostními potížemi se již správní orgán zaobíral ve svých prvních dvou řízeních a nikdy nedospěl k tomu, že by žadatel byl jakkoliv ve vlasti ohrožen a všechna rozhodnutí správního orgánu byla potvrzena nezávislými soudními instancemi. Správní orgán odkazoval na obsah zpráv o zemi původu žalobce, které použil v řízení. Z informací, které měl k dispozici je patrné, že v Senegalu panuje demokratický režim na africké poměry zcela vyspělý. Žadatelem zmíněný problém v oblasti Casamanca je lokální a trvá již delší dobu.

Správní orgán uvedl, že má za prokázáno, že žadateli se ve vlasti nedostávalo jakékoliv újmy a ani mu taková újma, jež by se dala podřadit pod ust. § 12b zákona o azylu nehrozí. Shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 písm. a), b) zákona o azylu a proto azyl neudělil. Konstatoval, že žadatel nesplňuje důvody k udělení azylu podle ust. § 13, § 14 zákona o azylu.

Pokud se jedná o udělení doplňkové ochrany ve smyslu ust. § 14a zákona o azylu pak správní orgán opět citoval informace, které shromáždil v průběhu správního řízení a uvedl, že žadatel se s těmito informace seznámil a nežádal jejich doplnění. Žadatel neuvedl a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mu mohla hrozit vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda žadateli po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, správní orgán konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Uvedl, že žadatel se při návratu do vlasti nemusí usadit v oblasti Casamanca, neboť k ničemu takovému není nucen. Odkázal na zprávu o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 20.10.2010. Konstatoval, že jak je uvedeno ve zprávách, konflikt vyvolává malá skupina ozbrojenců, kteří však nemají jakoukoliv moc nad územím Senegalu a žadatel tak může domáhat se ochrany u státních orgánů své vlasti. Na základě uvedených informací lze konstatovat, že na území Senegalu neprobíhá takový ozbrojený konflikt, kterým by mohl být jmenovaný ohrožen na životě či lidské důstojnosti. Konflikt se odehrává pouze v oblasti Casamanca a vláda se snaží situaci řešit konstruktivními jednáními se všemi zúčastněnými stranami. Útoky jsou ojedinělé a nedá se v tomto případě hovořit o jakémkoliv vnitřním ozbrojeném konfliktu, který by měl postihovat obyvatelstvo. Žadatel může využit svobody pohybu a přestěhovat se do jakékoliv jiné části své vlasti. Žalovaný též odkázal na zprávu o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z 20.10.2010, dle které ústava a zákony v Senegalu zaručují svobodu pohybu v zemi, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci a vláda tato práva v praxi obecně dodržovala.

Správní orgán uvedl, že se zabýval rodinnou situací žadatele a konstatoval, že žadatel může reálně k legalizaci svého pobytu na území ČR využít instrumentu, které mu poskytuje zákon o pobytu cizinců. Správní orgán neshledal, že by vycestování žadatele bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu ani podle § 14b odst. 1 zákona o azylu a proto doplňková ochrana nebyla udělena.

Správní orgán na základě správního řízení shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu, a doplňkovou ochranu neudělil. Rovněž shledal, že žadatel nesplňuje zákonné podmínky pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu a doplňkovou ochranu mu neudělil.

- Odbor azylové a migrační politiky MV ČR, prac. Letiště Praha-Ruzyně– ZZC Velké Přílepy, sepsal ze dne 16.4.2003 protokol o pohovoru k žádosti o udělení azylu na území ČR. Žalobce uvedl, že Senegal opustil, protože měl problém s rebelií. Chtěl žít v takové zemi jako je ČR, kde je klid. Chtěl též studovat český jazyk. Protože měl problémy s policií, rozhodl se požádat o azyl. Žadatel uvedl, že politickým šéfem rebelů je L. D. S., který chce ovládat ďoulské obyvatelstvo. Tento konflikt přerostl v občanskou válku, která trvá dodnes. K vojenským střetům dochází

na celém území Senegalu. Konflikt se týká předně senegalské provincie Casamanca obývané převážně národem Ďoula. Jeho otce zabili v roce 2000, o otcově smrti se dověděl až v ČR. O smrti otce mu řekl kamarád ze Senegalu, který přijel do ČR. Neví, zda žije jeho matka s mladšími sestrami. Vlast neopouštěl se záměrem žádat o azyl. Myslel jen, že v zahraničí bude moci normálně žít. Na počátku pobytu neměl žádné problémy. Jeho obtíže byly hlavně etnické. Požádal o azyl až v momentě, kdy mu hrozila deportace, protože se obává návratu domů. Před opuštěním Senegalu prodával v supermarketu. Jeho otec pracoval na radnici města Toco jako šéf matriky, a proto se stal terčem protistátně orientovaných rebelů. Sám byl členem PDS. Jeho příslušnost k této straně nebyla problém. Vzhledem k tomu, že členy PDS nebyli Mandingové, v PDS jsou Ďoulové, tak šlo o politický problém. V PDS se staral o členské příspěvky a byl ve volební komisi. Stranu založil prezident. Cílem bylo zlepšení života v zemi. Do strany vstoupil ve svých 18-ti letech. Strana vydává členské legitimace, povinnosti členů vycházely ze stanov. O financování PDS mu není nic známo. Jeho strana je vládní stranou. Rebelii zahájili Mandingové, protože chtěli mít vlastní stát. Pokud se jedná o jeho cestu do ČR, peníze mu dal otec. Při odchodu ze Senegalu neměl žádné problémy. Cestoval ze Senegalu do Mali vlakem, pak autobusem do Nigérie, kvůli vízu do Slovenské republiky. Tranzit měl v Paříži a Praze. Ze Slovenské republiky pak pěšky přes státní hranici ilegálně do ČR. V pozdější době se do Senegalu již nevrátil. Na Slovensku nezůstal, protože chtěli dál na západ. Na území ČR vstoupil v roce 1999. Domnívá se, že ve vlasti by mu nikdo nepomohl s jeho problémy, neboť v Africe je celkově špatná situace, co se týče bezpečnosti. Nesnažil se vyřešit své problémy přestěhováním do jiné země, neboť všude je situace stejná. Neměl problémy kvůli své rase, národnosti nebo náboženství. Do Senegalu se nechce vrátit.

- rozhodnutím ze dne 2.2.2004 č.j. OAM-377/LE-01-PA03-2003 Ministerstvo vnitra ČR žalobci azyl podle § 12, 13 odst. 1, 2 a § 14 zák.č. 325/99 Sb. neudělilo a rozhodlo o tom, že se na cizince nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu.

Dále soud zjistil, že ve správním spise se nacházejí Informace a zprávy o situaci v zemi původu žalobce.

- dle zprávy Nadace Konrada Adenauera z dubna 2012, týkající se Senegalu, nová vláda stojí před velkými výzvami. Odborné znalosti a osobní zaujetí vzbuzují naději na změnu. Předpokladem je bezprostřední zahájení reforem.

- ve zprávě o zemi Ministerstva vnitra Velké Británie z října 2010, týkající se Senegalu, s odkazem na dokument agentury USA pro mezinárodní rozvoj nazvaný Závěrečná zpráva – podpora mírového procesu v regionu Casamance z prosince 2009 se uvádí „v roce 1982 se pokojný protestní pochod, který uspořádalo hnutí MFDC v regionu Casamance zvrhl v páchání násilností a vyvolal jednu z dosud nejdelších lokálních občanských válek na tomto kontinentu. Škála akcí hnutí MFDC sahá od přepadu a útoku na Senegalské vojenské jednotky až po cílené útoky na vesnice. Senegálská vláda bojovala proti MFDC, zajala a vyslýchala civilisty, avšak

nepodařilo se jí MFDC zlikvidovat. V r. 2000 byl učiněn pokus zahájit faktická jednání o trvalém míru v souvislosti s konfliktem v Casamanse a senegalskou vládou, byla sjednána dohoda o příměří. Mírové dohody byly podepsány v r. 2004 a v únoru 2005 se konalo jednání, na kterém byla projednávána politická řešení. Bylo plánováno druhé setkání, které se však nikdy nekonalo, a tudíž zmíněné dohody dosud nebyly v plném rozsahu naplněny. To vyústilo v situaci, která je běžně nazývána jako „neválečný, nemírový stav“. Zahraniční vlády, včetně vlád Francie, USA, Gambie a Guinea-Bissau od r. 2000 usilují o vyřešení konfliktu tím, že jednají jako prostředníci a také tím, že poskytují vládě vojenskou podporu. V letech 1992-2000 se na podpoře mírového procesu aktivně podílela také katolická církev. V r. 2004 vláda a skupina MFDC podepsaly dohodu, která stanovila, že skupina MFDC ukončí ozbrojený boj a přestane páchat násilí a že vláda udělí bojovníkům amnestii. Separatistický konflikt v regionu Casamance zůstal v r. 2009 nevyřešený. Po údajných rozkolech uvnitř hnutí MFDC a kvůli neexistenci vize a soudržné politiky ze strany senegalské vlády se v průběhu roku 2009 a na počátku r. 2010 vystupňovaly násilnosti. Dle zprávy o dodržování lidských práv v r. 2009 MZ USA, která byla uveřejněna 11.3.2010 se uvádí, že ústava a zákony zaručují svobodu pohybu v zemi, cestování do zahraničí, emigraci a repatriaci a vláda tato práva v praxi obecně dodržovala. Někteří státní zaměstnanci, včetně učitelů jsou ze zákona povinni získat souhlas státu před tím, než vycestují ze země, avšak dodržování tohoto zákona nebylo obecně vynucováno. Ústava Senegalu zaručuje svobodu pohybu všem osobám. Pod podmínkou splnění administrativních formalit může Senegal kdokoliv opustit a opět se do něj vrátit.

- Dle Infobanky ČTK, země světa Senegal, oficiální název Senegalu je Senegalská republika. Výkonná moc je v rukou prezidenta a vlády. V r. 2009 měla republika 12,8 miliónů obyvatel. V Senegalu žijí sunnitští muslimové – 94 %, římští katolíci – 4,9 %, animisté a ostatní – 1,1 %. Úřední řeč je francouzština a wolofština. Dne 26.2.2012 byly prezidentské volby. Ve druhém kole 25.3. vyhrál expremiér Macky Sall.

- Dle zprávy Informace Human Rights Hatch z 3.4.2012 nová senegalská vláda prezidenta Macky Salla by se měla neprodleně začít věnovat řešení dlouhodobých problémů v oblasti lidských práv. Přestože se Senegalu podařilo vyhnout státním převratům a rozsáhlému zneužívání lidských práv, bude tato země nucena ještě vyřešit obtíže v oblasti rozvoje soudnictví, budování, odpovědnosti a ochrany zranitelných či perzekuovaných skupin obyvatelstva.

III.

Výčet důvodů pro poskytnutí mezinárodní ochrany podle § 12 písm. a) a b) zákona o azylu je taxativně vymezen, a jiné než tam uvedené důvody nezakládají důvod pro udělení azylu. Podle výše citovaného ustanovení se mezinárodní ochrana udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec
a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo

b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Za pronásledování se podle § 2 odst. 8 zákona o azylu považuje závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování.

Podle odst. 9 původcem pronásledování nebo vážné újmy (§ 14a) se rozumí státní orgán, strana nebo organizace ovládající stát nebo podstatnou část území státu, jehož je cizinec státním občanem nebo v němž měla osoba bez státního občanství poslední trvalé bydliště. Původcem pronásledování nebo vážné újmy se rozumí i soukromá osoba, pokud lze prokázat, že stát, strana nebo organizace, včetně mezinárodní organizace, kontrolující stát nebo podstatnou část jeho území nejsou schopny nebo ochotny odpovídajícím způsobem zajistit ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmou.

Podle odst. 10 za pronásledování nebo vážnou újmu se nepovažuje, může-li cizinec s přihlédnutím k osobní situaci nalézt účinnou ochranu v jiné části státu, jehož státní občanství má, nebo je-li osobou bez státního občanství, v jiné části státu svého posledního trvalého bydliště, pokud se obava z pronásledování nebo vážné újmy vztahuje pouze na část území státu.

Podle § 13 odst. 1 z.č. 325/1999 Sb. rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, se v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
a) manžel nebo partner azylanta,
b) svobodné dítě azylanta mladší 18 let,
c) rodič azylanta mladšího 18 let,
d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
e) svobodný sourozenec azylanta mladší 18 let.

Podle odstavce třetího citovaného ustanovení předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny manželu azylanta je trvání manželství před udělením azylu azylantovi. Předpokladem udělení azylu za účelem sloučení rodiny partnerovi azylanta je trvání partnerství před udělením azylu azylantovi.

Podle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Podle § 14a odst.1 zákona o azylu doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Podle odst. 2 téhož ustanovení za vážnou újmu se podle tohoto zákona považuje
a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Podle odst. 2 rodinným příslušníkem se pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí
a) manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany,
b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let,
d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 13, nebo
e) svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let.

Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželu osoby požívající doplňkové ochrany podle odstavce třetího je trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci.

IV.

Na základě skutečností zjištěných ze správního spisu žalobce, dospěl soud k závěru, že žalobce neopustil zemi původu z důvodu, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod, ani ze strachu z pronásledování z důvodů rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo zastávání politických názorů.

Žalobce žije v České republice od r. 1999, nyní ve společné domácnosti s K. R. Z vlasti odjel kvůli rebeliím a násilí. Ze Senegalské republiky odejel vlakem do Mali, autobusem do Nigérie, kde získal slovenské vízum. Následně se vrátil do Mali a odletěl na Slovensko, odkud se pomoci převáděče dostal do České republiky. Se státními orgány ve vlasti, policií, soudy či jinými institucemi neměl žádné problémy. Do doby opuštění vlasti pracoval. V roce 2011 požádal zastupitelský úřad Senegalu o vydání nového cestovního dokladu. Zastupitelský úřad jeho žádosti vyhověl.

Důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou v ustanovení § 12 zákona o azylu taxativně vymezeny. Jiné, než vymezené důvody, nelze tomuto ustanovení podřadit. Žalobce uvedl, že vlast opustil poté, co rebelové zabili jeho otce a matku, a když se vrátí, zabíjí i jej. Jeho otec byl proti rebelům a jeho rodina byla napadena, když nebyl doma. Tato jeho výpověď je však v rozporu s jeho výpovědí ze dne 16.4.2003, kdy uvedl, že o smrti otce se dověděl, až když byl na území České republiky. Pokud se jedná o jeho matku, pak dne 16.4.2003 uvedl, že neví, zda žije jeho matka s mladšími sestrami. Dne 16.4.2003 uvedl, že jeho členství v PDS nebyl problém, v protokolu ze dne 2.12.2011 uvedl, že nikdy nebyl členem politické strany. V žádosti ze dne 2.12.2011 pak uvedl, že důvodem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z návratu do Senegalu, neboť jsou tam rebelie. Dalším důvodem je pak skutečnost, že chce žít se svou přítelkyní, která jej má ráda.

Krajský soud konstatuje, že žalobce v průběhu nejen správního řízení bezprostředně předcházejícího podání žaloby, ale ani v předchozím správním řízení, žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Naopak jeho výpovědi se různily, ať se jedná o jeho členství ve straně PDS, či okolnosti týkající se smrti jednoho či obou rodičů, či tvrzení ohledně toho, kdy se o smrti otce dověděl.

Ze zpráv o situaci v Senegalské republice, jak jsou uvedeny výše, bylo zjištěno, že v Senegalu panuje demokratický režim, na africké poměry zcela vyspělý. Problém v oblasti Casamance je lokální a trvá delší dobu. Rebelové neovládají Senegal, veškeré potíže se ohraničují územím v oblasti Casamanca. Ze zpráv vyplývá, že státní orgány chtějí situace řešit. Není důvod se obávat, že by státní orgány ve vlasti žalobce v případě ohrožení žalobce, by mu neposkytly pomoc, pokud by se na státní orgány obrátil. S ohledem na obsah výše citovaných zpráv dospěl soud k závěru, že žalobce neprokázal, že by ve své vlasti mohl pociťovat odůvodněnou obavu z pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 písm. b) zákona č. 325/1999 Sb. v platném znění. Z úřední činnosti soudu není soudu známo, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozilo reálné nebezpečí trestu smrti, či mučení nebo nelidské a ponižující zacházení.

Žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany opakovaně. Jeho předchozí žádosti nebyly úspěšné. Krajský soud dospěl po provedeném řízení k závěru, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany dle ustanovení § 12 písm. a) a b) zákona o azylu.

Žalobce nesplňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 zákona o azylu, když se nejedná o manžela azylanta, svobodné dítě azylanta mladší 18 let, rodiče azylanta mladšího 18 let ani o zletilou osobu odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Nejde ani o sloučení rodiny manžela azylanta, jehož manželství trvalo před udělením azylu azylantovi.

Pokud jde o udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, to je vázáno na důvody zvláštního zřetele hodné pro případ, že nejsou podmínky pro udělení azylu ve smyslu ust. § 12 cit. zákona. Je věcí správního uvážení rozhodujícího orgánu. Na udělení této formy mezinárodní ochrany nemá žalobce subjektivní právo. Soud při přezkoumávání takového rozhodnutí nehodnotí výsledek úvahy správního orgánu, nýbrž pouze to, zda rozhodnutí logicky plyne z provedených důkazů a zda k němu správní orgán dospěl řádným procesním postupem, tedy z hlediska dodržení práv na spravedlivý proces. Na udělení mezinárodní ochrany z humanitárních důvodů není právní nárok. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry.

Žalobce nesplňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu a nesplňuje ani podmínky doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 z.č. 325/1999 Sb., neboť nebylo zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl vrácen do státu, jehož je státní občanem, hrozilo by mu skutečné nebezpečí vážné újmy (uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu). Žalobce ve své vlasti neměl potíže se státními orgány ani se soukromými osobami. Nebylo tedy prokázáno, že by žalobci hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy. Pokud žalobce uváděl, že mu hrozí nebezpečí ze strany rebelů v oblasti Casamanca, pak soud odkazuje na shora citované zprávy o situaci v Senegalu, ze kterých vyplývá, že vláda se snaží situaci řešit jednáním se všemi zúčastněnými osobami. Žalobce má možnost usídlit se v jiné oblasti Senegalu, když zákony v zemi jeho původu zaručují svobodu pohybu v zemi, cestování do zahraničí, emigraci i repatriaci a vláda tato práva v praxi dodržovala. V případě konfliktu v oblasti Casamance se jedná sice o dlouhodobý konflikt, ale nejedná o ozbrojený konflikt, který by měl postihovat veškeré obyvatelstvo země.

Správní orgán rozhodující ve věci mezinárodní ochrany musí při osobních pohovorech postupovat tak, aby žadateli o udělení mezinárodní ochrany umožnil předložit v úplnosti důvody své žádosti. Při posuzování možnosti vnitřní ochrany (§ 2 odst. 8 zákona č. 325/1999 Sb. ve spojení s čl. 8 odst. 1 a 2 kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES) je nutné posoudit čtyři kritéria: 1) zda je jiná část země pro žadatele dostupná; 2) zda přesun do jiné části země je účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti; 3) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti

a 4) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv. Tyto čtyři podmínky musí být splněny kumulativně a při jejich posouzení je třeba brát v potaz celkové poměry panující v zemi původu a osobní poměry žadatele.

V daném případě bylo zjištěno z citovaných zpráv o zemi původu-Senegalu, že jiná část země původu (jiná oblast) je pro žalobce dostupná, přesun do jiné části země je účinným řešením proti žalobcem tvrzenému pronásledování či vážné újmě v původní oblasti, žalobci pro případ návratu do země původu nehrozí navrácení do původní oblasti a ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv.

Ustanovení § 14a odst. 2 písm. a) z.č. 325/1999 Sb. je nutné v souladu s čl.15 písm. a) kvalifikační směrnice (č. 2004/83/ES) vykládat tak, že za vážnou újmu se považuje trest smrti nebo poprava. Nebylo prokázáno, že by žalobci v případě návratu do země původu hrozila vážná újma.

Snaha po legalizaci pobytu z důvodu společného soužití se slečnou Ráčkovou je sice důvodem pochopitelným, avšak nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu § 14 zákona č. 325/1999 Sb.

Žalobce nesplňuje podmínky doplňkové ochrany podle ust. § 14b z.č. 325/1999 Sb., když se nejedná o rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny. Žalobce není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany. Pokud žalobce uvedl, že žije ve společné domácnosti se slečnou Ráčkovou a na potvrzení této skutečnosti doložil partnerskou dohodu, jeho tvrzení potvrdila i slečna Ráčková, pak tato skutečnost nemůže být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany.

Smyslem mezinárodní ochrany je poskytnout cizinci ochranu před takovými negativními jevy v zemi jeho původu, které lze podřadit některému z důvodů pro udělení azylu podle § 12 a násl. zákona o azylu, nebo některému z důvodu pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a téhož zákona (viz rozsudky NSS č.j. 6 Azs 12/2003-49 z 6.11.2009 a č.j. 9Azs 45/2009-94 z 18.3.2010).

Institut mezinárodní ochrany nelze chápat jako jeden z prostředků k legalizaci pobytu cizince na území České republiky a nelze jej využívat jako „náhradní řešení“ v případech, kdy cizinec nesplňuje podmínky pro získání trvalého pobytu podle zákona č. 326/1999 Sb. Snaha o legalizaci pobytu na území České republiky mimo jiné z důvodů soužití se slečnou R. je sice důvodem pochopitelným, nikoliv natolik závažným a naléhavým, aby bez přistoupení dalších okolností zvláštního zřetele hodných, mohl být vnímán jako výjimečný, tedy zvláštního zřetele hodný ve smyslu ust. § 14 z.č. 325/1999 Sb.

Soud konstatuje, že mezinárodní závazek respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu či. 8 Úmluvy však nelze chápat jako neomezený závazek poskytnout cizinci mezinárodní ochranu automaticky, navázal-li v České republice soukromý vztah.

Krajský soud se ztotožňuje se závěry žalovaného, když žalovaný při posuzování žádosti žalobce postupoval v souladu s příslušnými právními normami a dbal na zachování všech práv žalobce garantovaných mu právním řádem České republiky. Jak bylo zjištěno z pohovoru s žalobcem, žalobce měl možnost vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k podkladům, příp. navrhnout jejich doplnění.

Jak vyplývá z dokumentů založených ve správním spise, žalovaný si opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí, takže vycházel ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl žalovaný veden při hodnocení důkazů a při použití právních předpisů, na základě nichž rozhodoval.

Žaloba ze dne 7.9.2012, pokud žalobce namítal, že byl v předchozím správním řízení o udělení mezinárodní ochrany jako účastník zkrácen na svých právech, byla zcela nekonkrétní. Namítal-li žalobce porušení jednotlivých ustanovení zákona č. 500/2004 Sb. pak i tyto námitky byly zcela obecné, nekonkrétní. Teprve na výzvu soudu ze dne 1.10.2012 č.j. 63 Az 9/2012-11 k odstranění vad podání ze dne 7.9.2012 žalobce doplnil žalobu. Mimo jiné uvedl, že i názory neprojevované, ale osobě žadatele původci pronásledování přičítané a odvozované ze skutkových okolností (zde konkrétně opoziční aktivita jeho otce) je možné shledat v azylově relevantním smyslu. Žalobce konkrétně neuvedl jakým způsobem je či byl pronásledován. Ostatně od doby, kdy žalobce opustil zemi původu uplynulo více let a žalobce i pokud by jeho obavy z tvrzeného pronásledování byly alespoň z části důvodné, má možnost přestěhovat se do jiné oblasti Senegalu, než ve které žil před opuštěním vlasti, tedy do oblasti, kde nejsou nepokoje. Uvedl-li žalobce, že situaci nemohl řešit vnitřním přesídlením, neboť by žil v neustálém strachu, že bude odhalen, dopaden a stihne jej stejný osud jako jeho rodinu, pak soud konstatuje, že se jedná o domněnku ničím nepodloženou. Žalobce sám připouští, že se politicky nijak neangažoval. Odkazoval-li žalobce na odůvodnění rozhodnutí NSS ze dne 25.12.2005, č.j. 6 Azs 235/2004, pak krajský soud dodává, že tento odkaz není přiléhavý, neboť správní orgán, vycházel nejen z výpovědi žalobce, ale, stejně jako soud, provedl dokazování zprávami o situaci v Senegalu, jak jsou citovány výše.

Pokud žalobce uvádí, že poskytl věrohodnou a konzistentní výpověď, pak soud poukázal výše na závažné rozpory v tvrzeních žalobce. Namítá-li žalobce, že žalovaný nepřistoupil k výslechu jeho partnerky, pak dle názoru soudu tento výslech nebyl nezbytný, neboť výslech partnerky žalobce byl proveden dne 22.11.2011 a žalobce výpověď své přítelkyně nezpochybňoval.

Soud ze všech shora uvedených skutečností došel k názoru, že žalovaný nepochybil, když žalobci podle shora citovaného ustanovení § 12 zákona o azylu

mezinárodní ochranu neudělil. Žalovaný také nepochybil v tom, že neudělil žalobci mezinárodní ochranu podle § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu, neboť pro udělení mezinárodní ochrany dle těchto zákonných ustanovení nebyly shledány žádné relevantní skutečnosti.

Soud znovu poukazuje na to, že právní úpravu pobytu cizinců na území České republiky obsahuje zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, jehož institutu za splnění zákonem stanovených podmínek, mohl žalobce využít. Tyto instituty nelze nahrazovat udělením mezinárodní ochrany podle zákona o azylu. Žalobce si ke své ochraně nemůže „vybrat“ zákon č. 325/1999 Sb., o azylu, který je specifickou normou sloužící jako štít lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledováni či byli ohroženi vážnou újmou, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu.

Potřeba další legalizace pobytu žalobce, žadatele o udělení mezinárodní ochrany, který na území České republiky pobýval nelegálně od r. 1999, není zákonným důvodem pro udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 12 zákona č. 325/1999 Sb. v pl. znění.

Namítal-li žalobce nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu, pak blíže nevysvětlil, v čem nepřezkoumatelnost rozhodnutí žalovaného spatřuje. Z přezkoumávaného rozhodnutí je zřejmé, jak správní orgán rozhodl. Z odůvodnění rozhodnutí jsou patrné právní úvahy správního orgánu a jejich užití na konkrétní okolnosti projednávané věci, odůvodnění je srozumitelné a bezrozporné. Nesouhlas žalobce s odůvodněním či závěry napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost, námitka nepřezkoumatelnosti tedy není důvodná.

Pokud žalobce vytýkal, že si žalovaný neopatřil pro vydání rozhodnutí odpovídající a dostatečné podklady, pak soud má za to, že opak je pravdou. Není na soudu ani na správním orgánu, aby si domýšlel důvody pro udělení mezinárodní ochrany žalobci.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl žalobu jako nedůvodnou, přičemž rozhodoval v souladu s ust. § 51 s.ř.s. bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný. Žalovaný náhradu nákladů řízení neuplatňoval.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označeni rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ostravě dne 9. října 2013

JUDr. Bohuslava Drahošová
samosoudkyně